

aia läbbi, mis ennese siisse aiasin, omma murre wâhhendada, ja monneks aiafs ommast waewast ilma olla. Agga ei aitnud segi; — mis siis muud, kui wôtsin nou, ennast árrapua, ja ei nötlend, et sellega omma hâdda paljo suremaks veel olleksin teinud. Ja minnewal pûhhapâwal piddi nou tõeks sama, ja wôtsin ëdie omma tasko, ja tahtsin ühhe metsakessesse mîina, mis ei olle kaugel. Lâksin kirrikust siis mõda, agga kellad hellistati, ja kirriko uksed ollid lahti. Ja se fellal hellistaminne se lâks minno súddamest läbbi ja mul olli õige surma ohhastus. Hakkasut kâies ruttama, et ei piddand kellad kuulma; agga sedda ennam ruttasin, sedda valjominne nemmad hûudsid. Tulli siis mo mele: „Ehk on wohhest parrem kûl, kui esmalt kirriko veel lähhân; ehk leian seâlt monne hea sanma ennesele tee peâle!“ ja tullin taggasid ja lâksin kirriko. Rahwa lausminne jo olli otsas, ja

teie, armas Õppetaja, hakkasite árraselle tamissee sannaks jo luggema: „Innimesse Poeg on tulnud ðnsaks teggema, mis on árrakaddunud!“ — ja kohhe siis langefid kui somuksed mo silmade peâlt mahha; ja hakkasin wârri sema ja kartma ja isseenese wasto útlema: „Ka minna ollen árrakaddunud, et ep olle minnul peâstmist lota, ei siin egga iggaweste!“ Agga teie, armas Õppetaja, hakkasite Jeesusest nûud rákima, ja kuida Temma arma stüsses keik on otsimas, mis on árrakaddunud, et Ta keiki saaks peâstma ja ðnsaks teggema, ja siis ka minno súddames sai lotus aâssuma, ja sedda ennam teie ráâksite, sedda selgemaks se mulle sai, et armas Õuni steggia mindli woib ja tahhab peâsta, ja kui teie Amen ütlesite, ma siis ollin selle peâle ni julge, et rðmoga ma koto lâksin, ëdie tullesse wiðkasut, pðlweli mahhalangesin ja ennast iggawesset pârrandussek omma Jëssanda